РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

16 декември 2008 година *

По дело C-73/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Korkein hallinto-oikeus (Финландия) с акт от 8 февруари 2007 г., постъпил в Съда на 12 февруари 2007 г., в рамките на производство по дело

Tietosuojavaltuutettu

срещу

Satakunnan Markkinapörssi Oy,

Satamedia Oy,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н K. Lenaerts и г-н A. Ó Caoimh, председатели на състави, г-н P. Kūris, г-н E. Juhász, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet, г-н J. Klučka, г-н U. Lõhmus и г-н E. Levits (докладчик), съдии,

* Език на производството: фински.

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 февруари 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy, от адв. P. Vainio, lakimies,

— за финландското правителство, от г-н J. Heliskoski, в качеството на представител,

— за естонското правителство, от г-н L. Uibo, в качеството на представител,

— за португалското правителство, от г-н L. I. Fernandes и г-жа C. Vieira Guerra, в качеството на представители,

— за шведското правителство, от г-жа A. Falk и г-жа K. Petkovska, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н C. Docksey и г-н P. Aalto, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 май 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10, наричана по-нататък „Директивата“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Tietosuojavaltuutettu (Омбудсман по въпросите на защитата на данните) и Tietosuojalautakunta (Комисия за защита на данните) по повод на дейности по обработване на лични данни от дружествата Satakunnan Markkinapörssi Oy (наричано по-нататък „Markkinapörssi“) и Satamedia Oy (наричано по-нататък „Satamedia“).

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Както следва от член 1, параграф 1 от Директивата, целта ѝ е да се защитават основните права и свободи на физическите лица, и в частност правото им на личен живот, при обработването на лични данни.

4 Член 1, параграф 2 от Директивата гласи:

„Държавите членки не могат нито да ограничават, нито да забраняват свободното движение на лични данни между държавите членки по съображения, свързани със защитата, предоставяна съгласно параграф 1.“

5 Член 2 от Директивата, озаглавен „Определения“, гласи:

„По смисъла на настоящата директива:

а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице („съответно физическо лице“); за подлежащо на идентифициране лице се смята това лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификационен номер или един или повече специфични признаци, отнасящи се до неговата физическа, физиологическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или социална самоличност;

б) „обработване на лични данни“ („обработване“) означава всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване;

в) „файл с лични данни“ („файл“) означава всеки структуриран набор от лични данни, достъпен по определени критерии, централизиран, децентрализиран или разпределен по функционален или географски принцип;

[…]“

6 Член 3 от Директивата определя приложното ѝ поле по следния начин:

„1. Настоящата директива се прилага към пълната или частична обработка на лични данни с автоматизирани средства, както и към обработката със средства, които не са автоматизирани, на лични данни, съставляващи част от файлова система, или които са предназначени да съставляват част от файлова система.

2. Настоящата директива не се прилага за обработването на лични данни:

— при извършване на дейности, извън приложното поле на правото на Общността, например дейностите, предвидени в дял V и дял VI от Договора за Европейския съюз, и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност (включително икономическото благосъстояние на държавата, когато процесът на обработка е свързан с държавната сигурност) и при дейности на държавата в областта на наказателното право,

— когато се извършва от физическо лице в хода на предимно лични или домашни занимания.“

7 Съотношението между защитата на личните данни и свободата на словото се урежда по следния начин от член 9 от Директивата, озаглавен „Обработка на личните данни и свобода на словото“:

„Държавите членки предвиждат изключения или дерогации от разпоредбите на настоящата глава, глава IV и глава VI относно обработването на лични данни, когато то се извършва единствено за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, само ако са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото.“

8 В това отношение съображение 37 от Директивата гласи:

„(37) като имат предвид, че обработването на лични данни за целите на [журналистическа дейност] или за цели, свързани с литературно или художествено изразяване, и по-конкретно в областта на аудиовизията, трябва да отговарят на условията за освобождаване от изискванията на някои разпоредби на настоящата директива, доколкото това е необходимо [за съгласуване на] основните права на лицето и свободата на [словото], и по-конкретно на правото на всяко лице да получава и предава информация, както е гарантирано изрично в член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи; като имат предвид, че държавите членки са длъжни поради тази причина да приемат изключения и дерогации, необходими за постигането на равновесие между основните права по отношение на общите мерки за законосъобразност на обработването на данни, мерките за предаване на данни на трети страни и правомощията на надзорния орган; като имат предвид, че това не може обаче да накара държавите членки да предвидят изключения от мерките за гарантиране на надеждност на обработването; като имат предвид, че поне на надзорния орган, отговарящ за този сектор, трябва също да се предоставят последващи правомощия, например да публикува редовен доклад или да отнася въпроси до съдебните власти“.

9 Член 13 от Директивата, озаглавен „Изключения и ограничения“, гласи:

„1. Държавите членки могат да приемат законодателни мерки за ограничаване на обхвата на правата и задълженията, предвидени в член 6, параграф 1, член 10, член 11, параграф 1, член 12 и член 21, ако подобно ограничаване представлява необходима мярка за гарантиране на:

а) националната сигурност;

[…]“

10 В член 17 от Директивата, озаглавен „Надеждност на обработването“, се посочва:

„1. Държавите членки предвиждат, че администраторът трябва да прилага подходящи технически и организационни мерки за защита на личните данни срещу случайно или неправомерно унищожаване или случайна загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп, в частност, когато обработването включва предаване на данните по мрежа, както и срещу всякакви други незаконни форми на обработка.

Като се взима под внимание съвременното ниво на развитие и разходите за осъществяването им, тези мерки гарантират такова ниво на сигурност, което съответства на рисковете, свързани с обработването и с естеството на данните, които следва да бъдат защитени.

2. Държавите членки предвиждат, че администраторът трябва, когато обработването се извършва от негово име, да избере обработващ данните, който осигурява достатъчни гаранции по отношение на мерките за техническа безопасност и организационните мерки, регулиращи обработването, което следва да се извърши, и да осигури спазването на тези мерки.

[…]“

Национална правна уредба

11 Член 10, параграф 1 от Конституцията (perustuslaki (731/1999) от 11 юни 1999 г. гласи:

„Личният живот и честта на гражданите, както и жилището са неприкосновени. Защитата на личните данни се урежда със закон.“

12 Съгласно член 12 от Конституцията:

„Всеки разполага със свобода на словото. Свободата на словото включва правото да се изразява мнение, да се публикува и да се получава информация, мнения и други сведения без предварителна цензура. Подробни правила за упражняването на свободата на словото се определят със закон. […]

Документите и регистрите на държавните органи са публични, освен ако разкриването им не е нарочно ограничено със закон по императивни съображения. Всеки има право да получи информация относно публичните документи и регистри.“

13 Законът за личните данни (henkilötietolaki (523/1999) от 22 април 1999 г., с който Директивата се транспонира в националното право, се прилага към обработката на такива данни (член 2, параграф 1), с изключение на поименните файлове, които дословно съдържат единствено публикувана в медиите информация (член 2, параграф 4). Законът се прилага само отчасти към обработката на лични данни с журналистическа, художествена или литературна цел (член 2, параграф 5).

14 Член 32 от Закона за личните данни предвижда, че администраторът на файловете трябва да вземе необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни срещу неразрешен достъп до тези данни, случайно или неправомерно унищожаване, промяна, предоставяне или предаване или срещу всяко друго неправомерно обработване на тези данни.

15 Достъпът до информация се урежда и със Закона за публичността на дейностите на органите на публична власт (laki viranomaisten toiminnan julkisuudesta (621/1999) от 21 май 1999 г.

16 Съгласно член 1, параграф 1 от Закона за публичността на дейностите на органите на публична власт по общо правило посочените в закона документи са публични.

17 Член 9 от този закон предвижда, че всеки има право да се запознае с публичните документи на посочените органи.

18 В член 16, параграф 1 от същия закон се определят правилата за достъп до такива документи. Тази разпоредба предвижда, че органите на публична власт дават устно информация за съдържанието на документа или предоставят документа на разположение в своите помещения, където той може да се преглежда и копира или прослушва, или да се предоставя под формата на екземпляр или разпечатка.

19 В параграф 3 от този член се определят условията, при които могат да се разкриват данните от съдържащите лични данни файлове на органите на публична власт:

„Освен ако със закон не е предвидено друго, предоставянето на екземпляр или разпечатка, съдържащ/а лични данни от поименен файл на органите на публична власт, или разкриването на тези данни в електронен вид се допуска, когато съгласно разпоредбите относно защитата на личните данни получателят има право да съхранява и използва тези данни. Такива данни обаче не могат да се предоставят за целите на прекия маркетинг, на анкети или пазарни проучвания, освен ако това е изрично предвидено със закон или ако засегнатото лице е дало съгласие.“

20 Препращащата юрисдикция отбелязва, че Законът за публичността и поверителността на данните от данъчно естество (laki verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta (1346/1999) от 30 декември 1999 г. има предимство пред Закона за личните данни и Закона за публичността на дейностите на органите на публична власт.

21 Съгласно член 2 от този закон разпоредбите на Закона за публичността на дейностите на органите на публична власт и на Закона за личните данни се прилагат към документи и данни от данъчно естество, освен ако със закон е предвидено друго.

22 В член 3 от същия закон се посочва:

„Данните от данъчно естество са публични в съответствие с правилата на настоящия закон.

Всеки има право да се запознае с публичните документи от данъчно естество, с които разполага данъчната администрация, съгласно правилата, предвидени със Закона за публичността на дейностите на органите на публична власт, освен ако в този закон не е предвидено друго.“

23 Съгласно член 5, параграф 1 от посочения закон информацията от публично естество, свързана с ежегодното данъчно облагане, включва името на данъчно-задълженото лице, датата му на раждане и общината по местоживеене. Освен това публична е и следната информация за:

„1. Облагаемия трудов доход (републикански данък);

2. Облагаемия капиталов доход и облагаемото имущество (републикански данък);

3. Облагаемия доход (местен данък);

4. Данъците върху доходите и върху имуществото, общинския данък и общия размер на подлежащите на събиране данъци и такси.

[…]“

24 Накрая, § 8 от глава 24 от Наказателния кодекс (rikoslaki в редакцията му съгласно Закон 531/2000) предвижда наказание за разгласяването на информация, с което се накърнява неприкосновеността на личния живот. В този смисъл наказуемо е разпространяването — сред множество лица и чрез използване на медиите или на други средства — на информация, внушения или изображения относно личния живот на друго лице по начин, който може да причини вреди или страдания на увреденото лице или да накърни доброто му име.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

25 В продължение на много години Markkinapörssi събира от финландските данъчни органи публични данни, за да публикува ежегодно извадки от тези данни в местните издания на вестник „Veropörssi“.

26 Съдържащата се в тези публикации информация включва собственото и фамилното име на около 1,2 милиона физически лица, чиито доходи надхвърлят определени прагове, както и размера на техните трудови и капиталови доходи, закръглен с точност до 100 EUR, и сведения за облагането на имуществото им. Тази информация се разкрива под формата на азбучен списък и се подрежда по общини и по категории доходи.

27 Според акта за препращане Markkinapörssi посочва, че при поискване оповестените лични данни могат безплатно да бъдат премахнати от вестник „Veropörssi".

28 Въпреки че този вестник съдържа и статии, обобщения и известия, основната му цел е да публикува лична информация от данъчно естество.

29 Markkinapörssi предоставя на Satamedia, което е собственост на същите акционери, публикувани във „Veropörssi" лични данни на CD-ROM дискове с оглед на тяхното разпространение чрез система за изпращане и получаване на кратки текстови съобщения (SMS). За тази цел двете дружества подписват договор с дружество за мобилна телефония, което за сметка на Satamedia въвежда SMS услуга, даваща възможност на потребителите на мобилни телефони на цена от около 2 EUR да получават по телефона си публикуваната във „Veropörssi" информация. При поискване личните данни се премахват от тази услуга.

30 Tietosuojavaltuutettu и Tietosuojalautakunta — финландските органи по въпросите на защитата на данните, упражняват контрол върху обработката на лични данни и са оправомощени да вземат решения при условията, предвидени в Закона за личните данни.

31 След жалби от физически лица, които твърдят, че е нарушено правото им на личен живот, на 10 март 2004 г. Tietosuojavaltuutettu, на когото е възложено да извърши проверка на дейностите на Markkinapörssi и Satamedia, отправя искане до Tietosuojalautakunta да забрани на тези дружества по-нататъшното извършване на техните дейности във връзка с разглежданата обработка на лични данни.

32 Тъй като Tietosuojalautakunta отхвърля това искане, Tietosuojavaltuutettu обжалва пред Helsingin hallinto-oikeus (Хелзинкски административен съд), който отхвърля жалбата. Тогава Tietosuojavaltuutettu обжалва пред Korkein hallinto-oikeus.

33 Препращащата юрисдикция подчертава, че подадената от Tietosuojavaltuutettu жалба не се отнася до предоставянето на информация от финландските органи. Освен това тя уточнява, че не се оспорва публичността на разглежданите данни от данъчно естество. За сметка на това тя има съмнения по отношение на по-нататъшното обработване на тези данни.

34 При тези обстоятелства препращащата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли да се разглежда като „обработка на лични данни“ по смисъла на член 3, параграф 1 от директива[та] […] дейност, която се състои във:

а) събирането на данни за трудовите и капиталовите доходи на физическите лица и за имуществото им от публични документи на данъчната администрация, както и обработването на тези данни с цел публикуването им;

б) публикуването им по азбучен ред и по категория доходи под формата на подробни списъци, подредени по общини;

в) предоставянето им на CD-ROM дискове, за да бъдат използвани за търговски цели;

г) обработването им в рамките на SMS услуга, която дава възможност на потребителите на мобилни телефони, като изпратят името и общината по местоживеене на определено лице, да получат информация за трудовите и капиталовите доходи на това лице, както и за имуществото му?

2) Необходимо ли е директива[та] [...] да се тълкува в смисъл, че различните дейности, посочени в букви а)—г) от първия въпрос, могат да се разглеждат като „обработване[...] на лични данни [...] единствено за целите на журналистическа дейност“ по смисъла на член 9 от директивата, като се вземе предвид, че събраните данни на повече от един милион данъчнозадължени лица са с произход от документи, които са публични съгласно националната правна уредба на достъпа до информация? За преценката има ли значение обстоятелството, че основната цел на тази дейност е публикуването на въпросните данни?

3) Съгласно принципите и целта на директива[та] [...] необходимо ли е член 17 от нея да се тълкува в смисъл, че не допуска публикуването и предоставянето за търговски цели на данни, събрани за целите на журналистическа дейност?

4) Необходимо ли е директива[та] [...] да се тълкува в смисъл, че от приложното ѝ поле са напълно изключени поименните файлове, които дословно съдържат само вече публикувана в медиите информация?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

35 Необходимо е да се приеме, че посочените в този въпрос данни относно собственото и фамилното име на определени физически лица, чийто доход надхвърля определени прагове, както и по-специално относно размера на техните трудови и капиталови доходи, закръглен с точност до 100 EUR, представляват лични данни по смисъла на член 2, буква а) от Директивата, тъй като са „информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице“ (вж. също Решение от 20 май 2003 г. по дело Österreichischer Rundfunk и др., C-465/00, C-138/01 и C-139/01, Recueil, стр. I-4989, точка 64).

36 Достатъчно е по-нататък да се приеме за установено, както ясно следва само от прочита на член 2, буква б) от Директивата, че посочената в този въпрос дейност се включва в определението за „обработване на лични данни“ по смисъла на тази разпоредба.

37 Ето защо на първия въпрос трябва да се отговори, че член 3, параграф 1 от Директивата следва да се тълкува в смисъл, че дейност, която се състои във:

— събирането на данни за трудовите и капиталовите доходи на физическите лица и за имуществото им от публични документи на данъчната администрация, както и обработването на тези данни с цел публикуването им,

— публикуването им по азбучен ред и по категория доходи под формата на подробни списъци, подредени по общини,

— предоставянето им на CD-ROM дискове, за да бъдат използвани за търговски цели,

— обработването им в рамките на SMS услуга, която дава възможност на потребителите на мобилни телефони, като изпратят името и общината по местоживеене на определено лице, да получат информация за трудовите и капиталовите доходи на това лице, както и за имуществото му,

трябва да се разглежда като „обработка на лични данни“ по смисъла на тази разпоредба.

По четвъртия въпрос

38 С четвъртия си въпрос, който е необходимо да се разгледа на второ място, препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали в приложното поле на Директивата попадат дейностите по обработване на лични данни като посочените в букви в) и г) от първия въпрос, които са свързани с поименни файлове, дословно съдържащи само вече публикувана в медиите информация.

39 В това отношение в член 3, параграф 2 от Директивата са предвидени две хипотези, в които тя не се прилага за обработването на лични данни.

40 Първата хипотеза се отнася до обработването на лични данни при извършване на дейности извън приложното поле на правото на Общността, например дейностите, предвидени в дял V и дял VI от Договора за Европейския съюз, и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, националната сигурност (включително икономическото благосъстояние на държавата, когато процесът на обработка е свързан с националната сигурност) и при дейности на държавата в областта на наказателното право.

41 Тези дейности, посочени като пример в първото тире от разпоредбата, във всички случаи са присъщи на държавите или на държавните органи дейности, които са извън областите на дейност на частноправните субекти. Предназначението им е да се определи обхватът на предвиденото в посочената разпоредба изключение, така че то да се прилага само към дейности, които или са изрично споменати в разпоредбата, или могат да бъдат причислени към същата категория (ejusdem generis) (вж. Решение от 6 ноември 2003 г. по дело Lindqvist, C-101/01, Recueil, стр. I-12971, точки 43 и 44).

42 Дейностите по обработване на лични данни като посочените в букви в) и г) от първия въпрос обаче засягат дейности на дружества, които са частноправни субекти. Тези дейности по никакъв начин не са част от свързаната с обществената сигурност дейност на органите на публична власт. Следователно не може такива дейности да се отъждествяват с дейностите по член 3, параграф 2 от Директивата (вж. в този смисъл Решение от 30 май 2006 г. по дело Парламент/Съвет, съединени дела C-317/04 и C-318/04, Recueil, стр. I-4721, точка 58).

43 Що се отнася до втората хипотеза, предвидена във второто тире от тази разпоредба, в съображение 12 от Директивата, което е свързано с това изключение, кореспонденцията и поддържането на адресни указатели са посочени като пример за обработване на данни, извършвано от физическо лице в хода на предимно лични или домашни занимания.

44 От това следва, че второто изключение трябва да се тълкува като отнасящо се единствено до дейностите, които са част от личния или семейния живот на физическите лица (вж. Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе, точка 47). Това очевидно не се отнася до дейностите на Markkinapörssi и Satamedia, чиято цел е да дадат възможност на неопределен брой лица да се запознаят със събраните данни.

45 Ето защо се налага изводът, че дейностите по обработване на лични данни като посочените в букви в) и г) от първия въпрос не са обхванати от хипотезите по член 3, параграф 2 от Директивата.

46 Освен това следва да се отбележи, че в Директивата не се предвижда никакво друго ограничение на приложното ѝ поле.

47 В това отношение в точка 125 от заключението си генералният адвокат посочва, че член 13 от Директивата разрешава дерогации само от определени нейни разпоредби, сред които не е член 3.

48 Накрая следва да се отбележи, че евентуална обща дерогация от прилагането на Директивата спрямо публикувана информация до голяма степен би лишила Директивата от смисъл. Наистина тогава би било достатъчно държавите членки да публикуват определени данни, за да ги изключат от предвидената в Директивата защита.

49 Ето защо на четвъртия въпрос е необходимо да се отговори, че в приложното поле на Директивата попадат дейностите по обработване на лични данни като посочените в букви в) и г) от първия въпрос, които са свързани с файлове на органите на публична власт с лични данни, дословно съдържащи само вече публикувана в медиите информация.

По втория въпрос

50 С втория си въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 9 от Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че дейностите, посочени в букви а)—г) от първия въпрос и свързани с данни с произход от документи, които са публични съгласно националната правна уредба, следва да се разглеждат като дейности по обработване на лични данни, извършвани

единствено за целите на журналистическа дейност. Тази юрисдикция уточнява, че би желала да получи пояснения по въпроса дали за тази преценка има значение обстоятелството, че основната цел на тези дейности е публикуването на въпросните данни.

51 В началото следва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика разпоредбите на дадена директива трябва да се тълкуват в светлината на преследваната от нея цел и на системата, която тя въвежда (вж. в този смисъл Решение от 11 септември 2008 г. по дело Caffaro, C-265/07, Сборник, стр. I-7005, точка 14).

52 В това отношение не се оспорва, че както е видно от член 1 от Директивата, нейната цел е държавите членки да защитават основните права и свободи на физическите лица, и в частност правото им на личен живот, при обработването на лични данни, като същевременно дават възможност за свободно движение на тези данни.

53 Не е възможно обаче тази цел да се следва, без да се вземе предвид обстоятелството, че трябва в определена мяра да се съгласуват посочените основни права и основното право на свобода на словото.

54 Подобно съгласуване се предвижда в член 9 от Директивата. Както е видно в частност от съображение 37 от Директивата, целта на член 9 от нея е да се съгласуват две основни права, а именно защитата на личния живот, от една страна, и свободата на словото, от друга. Това е задача на държавите членки.

55 За да се съгласуват тези две „основни права“ по смисъла на Директивата, държавите членки получават възможност да въведат някои предвидени в глави II, IV и VI от Директивата дерогации или ограничения на защитата на данните, а следователно и на основното право на личен живот. Тези дерогации трябва да се въвеждат единствено за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, които произтичат от основното право на свобода на словото, и само доколкото са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото.

56 За да се вземе предвид значението на свободата на словото във всяко демократично общество, от една страна, е необходимо да се даде широко тълкуване на свързаните с нея понятия, включително на понятието за журналистическа дейност. От друга страна, а и за да се намери равновесната точка между двете основни права, защитата на основното право на личен живот изисква дерогациите и ограниченията на защитата на данните, предвидени в посочените по-горе глави от Директивата, да се въвеждат в границите на строго необходимото.

57 При това положение трябва да се вземат предвид следните обстоятелства.

58 Първо, както отбелязва генералният адвокат в точка 65 от заключението си и както следва от подготвителната работа по Директивата, предвидените в член 9 от Директивата изключения и дерогации се прилагат не само към медийните предприятия, но и към всяко лице, което упражнява журналистическа дейност.

59 Второ, обстоятелството, че публикуването на публични данни има стопанска цел, не изключва поначало възможността то да се разглежда като дейност, извършвана „единствено за целите на журналистическа дейност“. Всъщност,

както отбелязват Markkinapörssi и Satamedia в своите становища и генералният адвокат в точка 82 от своето заключение, с дейността си всяко предприятие се стреми към печалба. Известен търговски успех може дори да е условие sine qua non за съществуването на професионалната журналистическа дейност.

60 Трето, следва да се има предвид развитието и нарастването на броя на съобщителните средства и средствата за разпространение на информация. Както посочва в частност шведското правителство, носителят, чрез който се предават обработените данни, независимо дали е класически като хартия или радиовълни, или електронен като Интернет, не е определящ при преценката дали е налице дейност, извършвана „единствено за целите на журналистическа дейност".

61 От всичко изложено дотук следва, че дейности като разглежданите в главното производство, които са свързани с данни с произход от документи, които са публични съгласно националната правна уредба, могат да се квалифицират като „журналистически дейности", ако целта им е публичното разгласяване на информация, мнения или идеи независимо от средството за предаването им. Тези дейности не са запазени само за медийните предприятия и могат да имат стопанска цел.

62 Следователно на втория въпрос е необходимо да се отговори, че член 9 от Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че дейностите, посочени в букви а)—г) от първия въпрос и свързани с данни с произход от документи, които са публични съгласно националната правна уредба, следва да се разглеждат като дейности по обработване на лични данни, извършвани „единствено за целите на журналистическа дейност" по смисъла на тази разпоредба, ако единствената цел на посочените дейности е публичното разгласяване на информация, мнения или идеи, което препращащата юрисдикция следва да прецени.

По третия въпрос

63 С третия си въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали е необходимо член 17 от Директивата да се тълкува в смисъл, че не допуска публикуването и предоставянето за търговски цели на данни, събрани за целите на журналистическа дейност.

64 Предвид отговора на втория въпрос не е необходимо да се отговаря на този въпрос.

По съдебните разноски

65 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Член 3, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни трябва да се тълкува в смисъл, че дейност, която се състои във:

— събирането на данни за трудовите и капиталовите доходи на физическите лица и за имуществото им от публични документи на данъчната администрация, както и обработването на тези данни с цел публикуването им,

— публикуването им по азбучен ред и по категория доходи под формата на подробни списъци, подредени по общини,

— предоставянето им на CD-ROM дискове, за да бъдат използвани за търговски цели,

— обработването им в рамките на SMS услуга, която дава възможност на потребителите на мобилни телефони, като изпратят името и общината по местоживеене на определено лице, да получат информация за трудовите и капиталовите доходи на това лице, както и за имуществото му,

трябва да се разглежда като „обработка на лични данни“ по смисъла на тази разпоредба.

2) **Член 9 от Директива 95/46 трябва да се тълкува в смисъл, че дейностите, посочени в букви а)—г) от първия въпрос и свързани с данни с произход от документи, които са публични съгласно националната правна уредба, следва да се разглеждат като дейности по обработване на лични данни, извършвани „единствено за целите на журналистическа дейност“ по смисъла на тази разпоредба, ако единствената цел на посочените дейности е публичното разгласяване на информация, мнения или идеи, което препращащата юрисдикция следва да прецени.**

3) **В приложното поле на Директива 95/46 попадат дейностите по обработване на лични данни като посочените в букви в) и г) от първия въпрос, които са свързани с файлове на органите на публична власт с лични данни, дословно съдържащи само вече публикувана в медиите информация.**

Подписи